

Bilag 1.

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen.

København, den 11. februar 1971.

Arbejdsministeriet har i skrivelse af 20. januar 1971 (l. k. j. nr. 10/1-9) anmodet justitsministeriet om en udtalelse om et af folketingets udvalg vedrørende funktionærlovsforslagene stillet spørgsmål vedrørende § 1, nr. 17-19 i det private lovforslag. I spørgsmålet udbeder udvalget sig en vurdering af de juridiske konsekvenser af disse ændringer.

I den anledning skal justitsministeriet udtale følgende:

Ad ændringsforslag nr. 14.

I bemærkningerne til bestemmelserne er det anført, at den „foreslåede supplerings er nødvendig, da det forekommer, at arbejdsgivere, der yder forskud til rejse, provision etc. under ansættelsesforholdets beståen, lader funktionæren underskrive lånedokumenter eller frivillige forlig, hvorefter de pågældende af arbejdsgiveren, udbetalte beløb karakteriseres som „lån“, og på denne måde gøres bestemmelserne i § 9, stk. 1, og § 9, stk. 2, illusoriske“.

Det fremgår ikke af ordene „lånedokumenter og gældsfor skrivinger“, om de foreslåede bestemmelser omfatter både simple skylderkæringer og skylderkæringer i form af omsætningsgældsbreve eller accepterede vekslers.

Det kan dog næppe antages, at forslaget tilsigter at fravige de almindelige regler, der beskytter den godtroende erhverver af et omsætningsgælds brev, en accepteret veksel eller en egen veksel mod indsigelser vedrørende det retsforhold, der har givet anledning til dokumentets udstedelse. Bemærkningerne til forslagene synes alene at tage sigte på forholdet mellem arbejdsgiveren og funktionæren. Efter gældslovens § 1 mister den, der udsteder et gælds brev, ikke derved indsigelser fra det retsforhold, der

gav anledning til udstedelsen, medmindre andet er aftalt eller følger af særlige omstændigheder. Da funktionærlovens bestemmelser ikke ved aftale kan fraviges til ugunst for funktionæren, jfr. lovens § 21, vil et lånedokument eller en gældsfor skriving, der vedrører udbetalt forskud på rejseomkostninger eller provision, ikke efter den gældende lov kunne indtales som almindeligt gælds krav mod funktionæren, jfr. § 9, stk. 2. Det har derfor ingen betydning for *det materielle forhold* mellem parterne, at man som foreslået udtrykkeligt lader dokumentet som sådant miste sin gyldighed ved ansættelsesforholdets ophør.

Heller ikke *bevismæssigt* synes de foreslåede ændringer at øge funktionærens beskyttelse. Det forhold, at funktionæren har underskrevet et lånedokument eller et frivilligt forlig, vil alene medføre, at han har bevisbyrden for, at det underliggende retsforhold vedrører ydelser efter § 9, stk. 1 og 2. Således som de foreslåede bestemmelser er formulert, vil funktionæren fortsat skulle bevise, at skylderkæringer vedrører ydelser efter § 9, stk. 1 og 2.

Som omtalt ovenfor har spørgsmålet om dokumentets gyldighed som sådant ingen betydning for det materielle retsforhold mellem arbejdsgiveren og funktionæren. Derimod kan udstedelsen af visse dokumenter give arbejdsgiveren mulighed for at benytte sig af *særlige processuelle regler*. Efter retsplejelovens § 478, stk. 1, nr. 2, kan udenretlige, skriftlige forlig om forfalden gæld under visse betingelser danne grundlag for udlæg uden forudgående dom. Denne regel kan naturligvis ikke anvendes på et forlig, der „har mistet sin gyldighed“. Imidlertid måtte funktionæren under udlægsforretningen ikke blot godtgøre, at arbejdsforholdet var ophørt, men også sandsynliggøre, at